RELAȚIA DINTRE STILUL DE COMUNICARE AL CADRULUI DIDACTIC ȘI MOTIVAȚIA ÎNVĂȚĂRII LA ȘCOLARII MICI

Nadejda CRUDU,

studentă, anul II,Facultatea Psihologie, Ştiinţe ale Educaţiei, Sociologie şi Asistenţă Socială

CZU: 373.32:159.947.5:37.064.2 nadejdabetivu3@gmail.com

Comunicarea este un element fundamental în procesul de învățare și poate influența în mod semnificativ modul în care elevii percep școala, învață și își dezvoltă abilitățile. Învățarea în rândul școlarilor mici este o perioadă formativă esențială în dezvoltarea lor. Elevii motivați sunt mai predispuși să învețe și să își îmbunătățească performanțele școlare.

Motivaţia pentru învăţare influenţează procesul de învăţare în sine şi, implicit, rezultatele acestui proces. Sintagmele și etichetările negative, precum: elevii nu mai sunt interesați să învețe, n-au drag de carte, nu sunt motivați să învețe, au apărut deseori în cercetările actuale. Este o realitate semnalată frecvent de profesorii din țară și o problemă actuală, la care specialiștii din domeniul științelor educației, dar și practicienii au încercat să caute soluții [1, p. 4]. Problema cu referire la comunicarea educațională ca fiind o condiție în stimularea motivației pentru învățare a fost în centrul de interes al cercetărilor din domeniul educației și psihologiei educaționale. În acest sens, rezidă o problemă esențială de cercetare: Care este relația dintre diferite stiluri de comunicare ale cadrelor didactice și nivelul de motivație ale elevilor în învățământul primar? Astfel, **scopul cercetării** constă în determinarea relației dintre stilul de comunicare al cadrului didactic și motivația învățării la școlarii mici. Ipotetic, *presupunem că există o relație dintre stilul de comunicare al cadrului didactic și nivelul de motivație a învățării la școlarii mici*.

În accepția autorului L. Iacob, *comunicarea pedagogică* este cea care mijloceşte realizarea fenomenului educaţional în ansamblul său, indiferent de conţinuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicaţi [2, p. 35]. Pentru autorii S. Marcus și A. Catina, *stilul* exprimă unicitatea personalității, referindu-se la factura proprie individuală sau tipologică de a desfășura activități, reprezentând o calitate funcțională operativă, postură activă a experienței și a structurii de personalitate [3]. В. А. Кан-Калик definește *stilul de comunicare* ca trăsături pedagogice individuale ale interacțiunii socio-psihologice dintre un profesor și educabil [4].

Cadrele didactice interacționează cu elevii utilizând o varietate de stiluri de comunicare:

- ***Stilul autoritar*** – profesorul impune reguli stricte elevilor și așteaptă respectarea acestora.
- ***Stilul democratic*** – implică colaborarea dintre profesor și elevi, profesorul îi încurajează, iar comunicarea dintre ei este deschisă.

- ***Stilul permisiv*** – profesorul permite elevilor ca aceştia singuri să-şi stabilească reguli, comunicarea e prietenoasă, mai lejeră, există riscul de a fi dificilă menţinerea şi monitorizarea disciplinei.
- ***Stilul asertiv*** – implică un echilibru între autoritate şi deschidere. Profesorul aplică reguli, dar în acelaşi timp încurajează colaborarea şi exprimarea gândurilor elevilor.
- ***Stilul adaptativ*** – profesorul ajustează stilul său în funcţie de nevoile fiecărui elev în parte. Acesta deseori utilizează diferite metode, tehnici pentru ca toţi elevii să înţeleagă mesajul transmis de profesor.

Fiecare stil de comunicare influenţează angajamentul şi motivaţia elevilor.

Motivaţia este un component al orientării personalităţii individului, care pune organismul în mişcare şi-i determină conduita [5, p. 6]. În procesul de învăţare, motivaţia reprezintă forţa internă care încurajează iniţiativa, efortul şi perseverenţa elevilor. Distingem 5 tipuri de motivaţie pentru învăţare la şcolarii mici: **motivaţia intrinsecă, extrinsecă, socială, de realizare** şi **de afiliere,** acestea reflectând varietatea de impulsuri care pot încuraja elevii să se angajeze în activităţile de învăţare. În acest context, interacţiunea bazată pe comunicare eficientă dintre cadre didactice şi elevi devine esenţială pentru a răspunde nevoilor diverse de motivaţie ale elevilor.

În concluzie, se exprimă necesitatea adoptării unui stil de comunicare asertiv de către învăţători, exprimat prin capacitatea de a exprima opinii, dorinţe şi nevoi într-un mod clar şi respectuos, oferirea şi acceptarea de feedback constructiv în context didactic, în vederea creşterii nivelului de motivaţie pentru învăţare la şcolarii mici.

Referinţe:

1. CUCIUREANU, M. Motivaţia pentru învăţare. În: *Broşura Institutului de Ştiinţe ale Educaţiei,* 2015, 63 p.
2. IACOB, L. Comunicarea în context educativ şi didactic. În: *Didactica Pro...,* 2004, nr. 2, pp. 34 – 40.
3. ŞOITU, L. *Pedagogia comunicării*. Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică, 1997.
4. КАН-КАЛИК, В. А. Основы профессионально-педагогического общения, 1979.
5. POTÎNG, A. *Psihologia Afectivităţii şi a Proceselor Reglatorii*. Suport de Curs. Chişinău: CEP USM, 2017, pp. 6 – 23.

Recomandat
***Valeria BOTEZATU**, asist. univ.*